

VITORE LEKA (STEFA)

BIBLIOTEKA

85H-1
R 11

LA LIBERTA

poezi
që
merr
frymë
pas
pushkatimit

SH-1
211

VITORE LEKA (STEFA)

LA LIBERTA'

poezi
që
mepp
frymë
pas
pushkatimit

BIBLIOTEKA E

LIBRARIA

53048

Shtëpia botuese «JANI VRUHO»
Berat, 1993

Redaktor: XHEVAMIR LLESHI

Kopertina: Bardhyl Buza

Poezitë u botuan nën kujdesin e

Z. ALFRED STEFA

Radlografia

Erinjët e mia
Janë bërë shoshë
Nga rrezet e tua
Syri i hetuesit
Më ndiqte pas kudo
Si rreze rontgen,
Në trurin tim befaz zbuloi
Virusin e trashëguar antikomunist
Në formën e plumbit
Në formën e thikës;
Rrezik imperialist.

Ky sy edhe sot më është pranë
Herë vjen si mik i zëmëruar,
Herë vjen si shok i larguar,
Herë vjen mbi dallgën shaluar,
Herë vjen në rreze dielli ndriçuar;
Gjithnjë po ai sy
Po ai mallkim
Po ajo emirë...
Ç'ndryshoi tek ti shpirti im?!

Hetuesit e kuq

Ju këto çaste me siguri
Flini.
E di, juve nuk ju zë gjumi
Jini të lodhur
të raskapitur
Djersa ju ka ngrirë në ballë
Libri i Torturave hapur rri
Gërhet bashkë me ju,
Ëndrrat ju gjejnë sy hapur
Dhe ju mezi prisni
Të vijë mëngjesi.
Fijet e thurura natën
Në pranga ktheheshin ditën,
Kurthi i zi tkurret në gji
Dhe ngrihet përsëri.

Erdhi pranvera
Kërmilli del
Pi vesë;
Ëndrra të bukura
Ndoshta edhe pranga të reja.

I gëzohet diellit
Pështyn edhe rrugës.
Ja që i ka mbetur ky huq
Është ngritur në këmbë
Edhe ecën
Hetuesi ynë i kuq.

Jetës

Ptu!

Je tallur liksht me mua!

Më linde mes plumbash

pushkatimi,

Më zvarrise nëpër kalldrëme

Më bëre gogol te Lëmi

Më talle në Kumsallë

Më vure te Lundra lugë hëne

Më varrose mijëra herë

Mua kufomën e gjallë...

Ligji yt!

Ferr

Dhe zemra qan.

Vdekja e fundit zvarriset

Pranë meje

Më rrethon me dritë;

Coftinë jam unë

Një hiç para Teje.

Pse qesh?

Qesh me mua vallë?

Ah, më paske harruar

Po unë jam këtu

Dhe jam gjallë.
Mos u habit
Do të jetoj përjetë
Me mall.

Më vijnë ende në vesh
Plumbat e atij pushkatimi
Valët e detit shtjenë mbi mua
E vdekur e gjallë!

della nostra mente,
con voi l'appoggio di chi ancora spera
per un nuovo futuro, senza
catene e senza commizze di forza.

3.

Io sono come la musica,
una volta dolce,
una volta impetuosa,
una volta briosa,
una volta leggera,
ma triste.
Nonostante tutto, finisco con l'essere
allegra e gioiosa.

4.

Quando tu ti lasci trascinare
da questa note sublime,
anche la nota piu' stonata della vita,
sembrera' una meravigliosa sinfonia.

Vendi im

Hije e gjatë, e rëndë,
 Ja ç'mora prej teje.
 Një shkëmb i varur në qiell
 Një gur që bie mbi det
 Një hapësirë e madhe lart
 Në trurin tim
 Dhe një emër i bardhë
 Krenari e emrit shqiptar.

Dhe unë u largova
 Mora me vete
 Hijen
 Shkëmbin
 Gurin
 Dhe hapësirën.
 Tani shkruaj me qerpikët larë me lotë
 «Nuk të harroj kurrë
 Toka ime!»
 Shkëmbi më bëhet dhe i butë:
 Guri, anije gjigande
 Hapësira nuk tretet dot në zemër.
 Unë puth këtu valët e detit tim
 Mbushur me psherëtima malli.

Ah...

Malli im përhapet në det si ajazëm

Dhe vjen e sjell

Puthjen e mallit tim

Në brigjet e tua,

VENDI IM

Trieste, 18 shtator 1992

I kam ikur moshës ...

Në vitin një
Të shekullit një
I kam ikur moshës sime
A mosha më ka ikur mua?!
Kam lindur me Krishtin
Një nënë kemi të dy:
Shën Maril
Aj u kryqëzua
Kurse unë mbeta gjollë
Dhe pi gjakun e tij.
Ah, ç'them kështu!
Kryqëzimi i trupit s'është gjë
Kryqëzimi i shpirtit po,
Sa njerëz jetojnë vallë
Me shpirt të kryqëzuar!
Të kryqëzuar të përjetshëm
Të kryqëzuar të gjallë.

Trieste, gusht 1992

Fotografitë

Larg, larg, larg,
Dhe kujtimet vijnë pranë
Në përkundjen e gjumit,
Në dritërimën e ëndrës,
Në klithmën e mallit.
Dhe vatra rri ndezur,
Sytë gjithnjë të përlotur,
Shpirti i lodhur në ankth..

As lotët
As ankthi
As zjarri i ndezur
As shpirti në shekuj kredhur
Nuk na japin jetë.

Çdo mbrëmje
Shohim fotografitë.
Dhe heshtim
Dhe flejmë
Dhe qajmë
Dhe qeshim

Dhe hamë
Dhe... përpiqemi, jetojmë,
Kurse të gjalla përjetë mbeten
Fotografitë.

qershor 1992

Të dashurës nga ... Italia

Atë ditë u ndamë.
Ndofta ti nuk e besoje
Ashtu edhe unë.
Shikoja për rreth
Harbonte vetmia
 që më ngjante mua,
 ndofta... edhe ty...
Atë ditë që u ndamë
Shikoja detin
E në thellësinë e syve të tu
Deti që i thellë
I magjepsur,
Ashtu si sytë e tu.
Atë ditë që u ndamë
Nuk e di
Ika unë
Apo ike ti;
Shikoja për rreth
Harbonte Erë e Vetmi.
O Zot!
Ajo më ngjante mua
Ndofta ... edhe ty.

Ah! Ata që na ndanë!...

53048

* * *

Hej njerëz!
Rrini një natë pa fjetur.
Rrini dy, tre,
Dhe lodhuni
Të shihni sa të qetë
Do të flini!
Pastrohuni
Nga poshtërsitë,
Zoti përherë kështu
ju ka thirrur;
Po ju jeni mësuar
o njerëz,
Të flini e të çoheni
të lebetitur!

Durrës, 1990

E dashur

Nuk të harroj!
Do të dua
dhe do të vdes një ditë
me shikimin
dhe fytyrën tënde
para syve.

Mos më harro!
Kujtomë kur sheh yjet,
me shkëlqimin e tyre
shiko zjarrin
e dashurisë sime.

E pastër si ata
E bukur si ata
E pavdekshme si ata

Trieste 1992

Yjeve

A i shihni lotët e mi?
Prekini,
Puthini,
Dhe lërimi të rrjedhin,
Në shtratin e mallit
Në udhën e shpirtit
Në trajektoren qiellit
Drejt yjeve të mi
Atje jam edhe unë
Atje është një copë Shqipëri.

maj 1992

Trishtimi

Ja tek më pushtove
Trishtim,
M'i ke ngulur thonjtë
Në fyt e në mendim
Dhe zgërdhiesh
I tmerruar,
I gjallë,
I hekurt,
Dhëmbështrënguar;
I squllët
I ligështuar
Qeraman i tmerruar.
Kam heshtur boll
Kam parë,
Kam vdekur mijra herë
E përsëri jam gjallë.

gusht 1990

Berat

Buzët përthyer me zemërim
Vetullat harkuar me elegancë
Supi i shkëmbit në trishtim
Beli i hollë të çon ekstazë
Syri i kaltër lotë pikon
Qerpiku bie nën strehë, jasemin
Flokët t'i merr era që rënkon
Ti befash qesh me gëzim.
I gjatë i hollë, pendë palloi
I lartë, i gurtë e krenar
Diku veton burim i një përroi
Befash kridhesh nën diell i larë.
Po çmendem për Ty
po më çahet zemra për Ty
Dhe shikoj yjet
Njëri prej tyre po vjen ATY.

Një djaloshi shqiptar

- Genturit tim të shtrenjtë -

U vrave krejt papritur

Aksident,

Sepse aksidentalisht kemi ardhur në jetë

Nga një dëshirë e çmendur prindërore.

Tetëmbëdhjetë pranverat e tua

U tretën aq shpejt vallë?

Jo, o Zot, mos kështu,

Mos me këtë dorë kaq të gjatë.

Megjithatë Ti e di ç'bën:

E zgjodhe atë Lule për kopshtin tënd

Kopsht që ne të gjallët nuk e dimë

Në paçim fat ta shohim me mend.

U vrave krejt papritur, bir,

S'të njoha dot;

Veç zërin tënd si cicërimë

Ta kam në vesh Jetë e Mot.

Në Zërin Tënd ishte Paqja

Ishte e Qeshura e Madhe aty,

Ishte Pranvera, gjithçka e jotja

Ishte Nxitimi dhe Liria për Ty.

Prangat

Dy unaza hekuri
Dy unaza të mëdha bronxi
Dy unaza të bukura argjendi
Dy unaza të çmendura floriri;
Kurrë jo nuk janë prej plumbi
Kurrë jo nuk janë prej alumini
Kurrë jo s'janë prej letre
Kurrë jo s'janë prej zemre.
Dy unaza akull të ftohta
Dy unaza që çajnë jetën në mes
Dy unaza përbindëshe të ngrohta
Prej tyre mijëra herë po vdes.
Kurrë jo!
Dhe gjithnjë po!
E diktatura s'jeton dot.
Pa to edhe demokracia
Rri e ngrirë
I vështron me cmirë...

Zemra

Tik - Tak
Dëgjon si troket?
Është zemra ime,
Që ty të thërret.
Tik - tak,
Valët sjellin aty
Thirrjen time
Mos vallë drejt një bote

të humbur?

Zgjohu nga gjumi
Është shpirti im
Që ty të kërkon
Në vetmi.
Tik - Tak,
Zemra ime rënkon
Ti je larg, shumë larg,
E di
Sytë e bukur janë mbyllur
Puzët lëvizin ngadalë
Shëët! Asnjë fjalë!
Buzëqeshja lodron
Në buzët e tua

Apo më thërret mua vallë?!
Jam oty
Në ëndrrat e tua,
të dua!

Ka dhe kështu ...

Dy gjela në luftë
Në mundje të lirë
Mbi mur kacafyten
Dhe unë
Si zonjë e mirë
Shkoj që t'i ndajë
Ndërsa ata më vërsulen
Dhe më mbysin ngadalë...

Pushkatimi

— Sipas një emisioni televiziv RTSH,
18 janar 1993 —

Tre plumba
Pa klithma
Vdekje pa sy
Dy mars ora njëzet e dy
Viti dyzetetetë;
Dhe heshtja vetë.
Shpirti befas shkon në qiell
Policët ia marrin këngës shtruar
Këndojnë si në marrëzi
Pastaj hedhin krahëqafë
Automatikët e zinj
Dhe këndojnë përsëri.
Kostaq
Hamit
Tajfur
Eaba Bedri!1)
Një jetë e përhershme në rini
Bri varrit pa varr

Rritet bar
Dhe vetë përroi i mbuluar
Hesht me acar.
Policët largohen ngadalë
Kënga çpon natën e ftohtë
Pas lanë Krismat pa varr.

1) Kostaq Stefa, Hamit Myftiu.
Tajfur Haznedari, Baba Bedri Carkanji
Vrarë më 2 mars 1948 në Uznovë të
Beratit.

Nënës sime

Zemër e fyer me varfërinë,
E mjerë dhe e lumtur
E re dhe e plakur
E bukur dhe me aq nder
Grua dhe burrë
Një jetë të tërë
Zeri s'iu ndje kurrë.
E unë
Si të mos qaj?
Si të mos ulërij?
Si të mos çpoj qiejt me zëmërim?
Si të mos ligshohem në përgjërim?
Pse:
Burri - o Zot - pushkatuar!
Qeshnin cinikët nëpër qoshe
Tregonin me gisht:
Ja,
Pesë fëmijë
Dhe varfëri.
Sigurisht ata harronin
Zemrën e nënës;
Ajo buronte frymëzim
Ajo ushqejte me krenari

Dhe priste vetëm NJË DITË.
Na rrite jetimë
gojë më gojë
Dhe ne
S'patëm fëmijëri
Mbetëm pa rini
Kurrë s'u ngopëm me bukë
Vetëm me lot
Na dukej jeta kot.
Pranverë e mbytur në lumë
Jetë e varfër në gjumë
Dhe ti pret NËNA IME
Pret
Në pafundësi.

Buzë detit

Buzë detit luaj,
dëgjoj pëshpërma valësh
Dëgjoj zemërim dallgësh
Njomen dhe unë me stërkala,
Dhe puthja ka më kripë
Dhe e qeshura ka më hije
Dhe e krehura ke më shije
Dhe e ngrëna ka kuptim.
Fryn erë
Bën diell i fortë
Deti qesh
Deti zemërohet
Ndërkaq mua më shkel synë
E nis të largohet
Eci
Vrapoj
Rri
Këndoju,
Buzë detit ndihem tjetër njeri
Një këgë marroke me vlon në gji.

S'dua mëshirë

S'jam lypëse jo!
S'e duroj dot puthjen
Dhe pastaj të më dëbosh.
Jo!

Dhimbjen e shpirtit

tim

ti s'e kupton dot,
E pra, lamtumirë,
t'i themi njëri - tjetrit,
se,

s'dua mëshirë.

Mëshira lind nga goja e të gjallit,

Mëshira endet zvarrë,

Mëshira s'i hipën dot kalit,

Mëshira mbetet pa bukë

mbetet dhe pa zjarr.

Mëshira s'qan dot

Kurse unë qaj me lotë

Ndonëse e vdekur - e gjallë!

Lutje zotit

O Zot!
Bekona!
I përjetshëm do të jesh për mot.
Mëshirona,
Na hidh shi në Shkretëtirat
e Globit të Shpirtit.
Të përunjemi,
Mëkatet na fal,
I plotfuqishëm dëgjoje lutjen time
Është lutje me përgjërime;
Se lindëm në vendin
ku Juda i gjallë
Solli vdekje
Dhe mijëra shkatërrime.
O zot!
Bekona!
Pastrona nga ligësitë
Ty të kemi shpresë
Ty të kemi jetë
Në planetet e tjerë bie shi
Kurse atje larg
Planeti im buzëtharë
Hesht e mediton në shkreti...
O Zot!
Një pikë lot!

Mosha

Iku mosha?
Iku?
Jo, ika unë prej saj.
Tani e mbaj prej dore
Si një kone.
Unë eci përpara me kokën lart
Nxitoj
Ajo vjen pas duke lehur.
Eh,
Ç'e do teksa nuk i tregoj
dot një përrallë.
Vonë
Kalojnë orët
Ndër mend më vjen një kone
E bukur, lozonjare
Por që leh shumë.
^tëhere pi kafe
Një cigare ndez
E bash këto dy vese
Janë martuar me mua
me shkes.
Dhe konia leh...

Pa frikë

Kam lozur
Kam ëndërruar
Kam patur ide të marra
Kam ecur përpara
Jam kthyer edhe pas
Kam patur guxim
Kam patur edhe frikë.
Një frikë e lëshuar nëpër terr
Si një qen kufiri
Turrej drejt meje.
M'u desh kohë e gjatë
T'i heq vargonjtë nga duart e këmbët
Të arratisem
Po në brigjet e tua o Det,
Dhe jetoj pa frikë.

Djemtë e mi

I ngrita në krahë atë ditë
Mbi policë u sula si zhgabë,
Njërin në krahë e tjetrin në gji
Pa e kthyer më kokën pas.

Janë mbi njëzetë vjeç djemtë
Dhe unë ashtu i lëshova lart,
Zotj më dha fuqi të shenjtë
Ti heq nga mënxyra e sahartë.

Askush s'më ndali dot
Fluturonin plumbat e acartë
Ndërkaq djemtë më shtrëngonin fort:
O nënë, vallë do të kemi fat?

Fatin si ta kërkoni bijtë e mi
Edhe tani që jemi kaq larg,
Sepse atje në tokën tonë - Shqipëri
Do të kemi të gjithë një varr.

Oh, bij, mos më mundoni
Jam lodhur dhe shumë për ju vuaj
Hapni krahët, në jetë fluturoni
Më lini ca çaste për ju të shkruaj...

Madi

Një emër
Një dritë
Një sy e një zemër
Një shpirt jemi të dy.

Mos prit prej meje qortime
Stina jote është dashuria,
Jetës mos i kërko kaq premtime
Kaq larg, kaq larg nga Shqipëria.

Mos prit prej meje ledhatime
Jam lodhur me dorën në zemër,
Se jeta është plot me hidhërime
Dhe kaq herë të sheh shrëmbër.

Mos prit prej meje ankime
Kurrë s'ta bëj dot fjalën dy
Se ti më erdhe me sqimë dashurie
Dhe unë ti dhashë flatrat Ty.

Mos prit prej meje veç një puthje:
Se puthjen e narë e more nga unë,

Atëherë kur doja të ikja më tutje
Dhe fati m'u lodh: o det, o lumë!

Një emër
NJË DRITE
Një sy e një zemër
Mad, je TII

Mangalem

Kalldrëm i lëmuar
Rrugica plot hije dritë
Shtëpitë njëmbinjë ndërtuar,
E sytë vrapojnë tek TI.

Porta e zemrës - e madhe
Odat e shpirtit - gjigande
Beli i këputur - sorkadhe
Trupi laskonjë
Gjithçka e bardhë.

Dhe unë
Kaq larg
Ty të shoh çdo çast

Mirëmëngjes ti diellit i thua
I pari,
Rrezet e tij krahaqafë ti i lidh
I pari,
Me sy qiellit të kaltër ti ia bën
I pari,

Dhe retë ti m'i puth gjithnjë
I pari,

Ulem të gurët e tu
I puth me radhë
Dhe qaj dhe qesh ashtu...
Si ëndërr e bardhë.

Vajza ime

Më thuaj e dashur
ç'pret nga jeta?
Ndërsa ti s'ma vë veshin
Ngre harkun e vetullës lart,
Hap paksa buzët me qortim
Dhe kthehesh habitshëm në ofir.

Më thuaj e dashur
ç'pret nga jeta ti?
Nderkaq një vrull inati
Si hije e padukshme të mbulon
Dhe e hedh çantën nga divani
E bën ecejake nëpër dhomë.

Më thuaj e dashur
ç'pret nga jeta, hə?
Ndërsa ti zë e qesh e qesh
Me vrull e si me histeri.
Ç'ke kështu, o bijë?
Ah, ke rënë në dashuri.

Buzët e tua si nga larg
Më thonë:
«Jo nënë,
Më vjen të plas
Jam krejt si ti!...»

Shikimi yt

Më trëmb ai shikim
Më gazmon herë - herë
Qenien time pastaj më shkrif
Dhe dridhem si gjethe në orë.
Më tmerron ai shikim
Sytë e ngulur turrjelë tek unë
Zemra më mbushet me trishtim
Ndërsa të kam pritur aq shumë.

Po më çmend ai shikim
Herë sy i ftohtë akull i ngrirë
Herë shpuzë që digjet me përgjërime,
Herë pasqyrë e zemrës sime të shkrirë.

Më trimëron ai shikim,
Më jep ti puthjen tënde me sy
Dhe buzët i lëviz me aq nxitim
Kështu e gllabërojmë planetin të dy.

Por jo, unë dua të rri me ty
Le të paguajmë lekë e flori
Se s'kam ku t'i gjej një minutë e dy
Kur jeta më ikën larg teje tani.

Oh, një telefonatë,
Një zë zileje i shenjtë,
Le të kesh kaluor ti mesnatë
Dua të flas me ty o i shtrenjtë.

Mikeshës sime
Xhokonda Amadei

Duart e tua
Gjymtyrë të tronditur
Akullimë e thatë
Vdekje e shkretë syndritur
Dhe lutja jote e gjatë.
Vajzë e menduar
Grua që me fatin luon
Burim ngrohtësie
Një premtim i rrallë,
Droga e frikësuar prej teje
Dhe shpirti yt
Si mullinjtë e vjetër bluan.
Venat e tua të brishta
Mbrojtëse e pambrojtur
Vdekja tërhiqet zvarrë
Kërkon lulen tënde të mrrolur.
Pusia është aty
Një kurth i fshehur
Botën e ka pushtuar një sy
Qiklop i dashuruar me Ty.

Poezinë që t mora bijës sime

Mos më vështro ashtu
Poezinë ta dhashë unë ty
Apo ti ma prure këtu?
Ndërkaq të shoh ndër sy.
Të kam dashur ti s'e di
Dhe nuk ke si ta dish
Ka qënë një moshë që unë e ti
U bëmë anonimë të dashurisë.
Ka qënë një moshë e di
Kur ne për herë të parë
U pamë në pasqyrë
Për kë, për cilin vallë?
Kemi shkruar letrat radhë
Çdo ditë çdo çast ngujuar
Anonimi kurrë s'u bë i gjallë
Ti binte ajo letër në duar.
Ka qënë një moshë si Ti
Fytyrqeshur, e bardhë si Ti
Zemërbukur, e trishtuar si Ti
Kaq. Ia mora unë këtë Poezi
Dhe Ti do të më falësh
Bijë.

Novela

Një telefonatë.
Novela?
S'e di.
E qeshura ngrihet si dallgë
Fjalët më vijnë pranë.
A e di Novela
Se shtëpia ime ka si komshi të përhershëm
Detin?
E di Novela
Se Durrësi im vjen tek unë
Puth Triesten
Me valët e tij?
A e di Novela
Se dallga e detit
Mban gjallë kujtesën time
Trokitje shpirtmirë
Si Ti.
A e di Novela
Se unë thur vjersha për detin
Po një varg vallë
Nuk e shkrojta dot për ty?
Ja, mësoje tani.

Mamurras

Një lule përpara derës
Komshitë te pragu i zemrës
Oborri i heshtur armiqësor
Shtëpia me shpirt gruaje këndon
Farërat hedhin shtat vjeshtës
Symbyllur përballë vdekjes.

Derën përballë rugës së madhe
E kam lënë gjithnjë hapur
Lutja e klasës tani është formale
E zinxhirët gjallë janë mbajtur.

Të gjithë i kam njohur
Pleq e fëmijë të rritur
Rrugës dhe tani kalojnë
Njerëz, vetura, kamionë.
I njoh dhe tani nga hapat
E kjo nuk është pak.

Nën dritare gjer vonë
Përgjonte gjithnjë një i gjorë.

Ndoshta dhe tani rri atje
Me veprën e Vampirit Enver.

Nuk ka asnjë deklaratë
Dhe ka mbetur krejt pa tituj
Mamurrasi emër i gjatë
Borxhet e shpirtit si fishkuj.

Emigrant

(Ia kushtoj djalit të mikut tim Abdulla Berberi, vrarë aksidentalisht.)

Nata kullon ngricë e terr
Veshët më dëgjuan pika shiu
Larg në vendin tim fryn erë
Ajo vjen tek unë me frymë njeriu.

Nata zbardhet krejt me ëndrra
Dita është ngarkuar krejt me punë
Gjithçka grryhet tek unë brenda
Këngët më kthehen të gjitha në zhurmë.

Ai, unë, një nga ata
Heshtin përballë mrekullisë
Emigrant një emër, refugjat,
Botës së qytetëruar i pi sisë.

Dhe nxin toka dhe nxin qielli
Era fryn gjithnjë si e marrë
Njeri-tjetrin gjejmë me fytyrë nga dielli
Vetëm shpirtin kemi pishtar.

Aventura

Deti i rrafshët, deti i qetë.
Aventura më përfshin dhe mua
Lë pas nëpër natë heshtjen.
Dhe ja drejt botës që m'u mohua.
E di,
Më shohin shumica me cmirë
Azil Politik
Dhe mjerimi i thellë mu në shpirt
Rikrijohet njeriu
Pajtim klasik!..
Kush na çoi drejt Aventurës?
Vetëm një Hajdut
Vetëm një Fashist
Vetëm një Gjakpirës:
Partia e punës...

Mikut tim
Masrur Imani

Mbi buzën e qiellit
Rri vetë Kryelartësia
Boshësia e marrësisë fle
Gozhdë e lysosur me gjak si ftohtësia
Diku Liria vdes
Dhe vdekja lind
Ti pers i vjetër je aty
Botën me sy e përpin.
Tej perëndimi si grackë
Ulet ngadalë
Nesër agimi i zjarrtë
Të dhuron Ty një penelatë.
Fuqia gjakoset me botën
Dhe zemra e saj rreh me vrull
Ti pers i ri puthur me tokën
Talentin e ke veshur si zhgun.

Vala e syrit

Syri është si deti
Ka dallgë e stuhi,
Është i qetë e pa valë
Është edhe i sertë ai.

Syri është si deti
Dallga ngrihet lart
Mbush edhe globin ujë
Kur loti i hedh shtat.

Syri është si deti
Vala rreh mbi shkëmbinj
Dhe pyllin me qerpikë,
Më pas platitet në qetësi.

Syri është si deti
S'ka më të bukur në botë
Se e qeshura e tij,
Dhe unë hesht
e kredhur në lotë.

Kukullat

Shihen në pasqyrë ato
Krihen me të tjera duar
Qeshin të kurdisura
Dhe heshtin e nuk u vjen zor.
Zgërdhihen me dhëmbët jashtë
Qajnë me ngashërim
Ecin dhe shpejtë dhe ngadalë
Përqeshin me ngashërim.
Flasin e flasin në mbledhje
E s'mbarojnë kurrë
Më pas një gotë e kthejnë
Si burri me burrë...
Dhe dridhen së ftohti ato
Dhe mbyten me djersë
I lajnë fytyrë e duar
Dhe bien në mendim «të thellë».
Kohë kukilash
Trazira të zbehta
Vdekje të thjeshta,
Dhe thonë: jemi në demokraci!...

Të jesh njeri

Të jesh njeri
O Zot,
Nuk është meritë.
Thonjtë e varfërisë
Ngulen në tyt
Dhe njeriu
bukën përtyt.
Ankthi i pasurisë
Si thikë në zemër,
Njeriu s'di ku të ulot
u shtyp.

Të jesh Njeri
O Zot,
Vetëm është meritë.
Vetëm një shpirt
E di
Si ngrihesh lart
Ti Njeri!

Përqeshja

Gjuha nganjëherë jashtë
E përqeshura.
Syri që lëviz ngadalë,
Balli i rrudhur lehtë
Faqja një muskul i hollë
Qafa përdridhet - ngjalë.

Flokët e hedhur mënjanë
E përqeshura.
Fjalë të hidhura
Herë të thëna me zjarr
Shpesh buza e ngritur lart,
Herë të tjera heshtje e gjallë.
Ti je aty
■ përqeshur.
Shteti që përqeshjen s'e lë
As vetë s'duhet të qeshë më.

Hëna e ngrënë

Vetull e harkuar vajze
Lart në qiell,
Ta shkoj dorën me ngadalë
Dhe të puth njëherë?

Endacake,
Kush ta preu harkun ashtu,
Kush ta theu qelqin në sy,
Mos vallë nata e zezë pis,
Mos vallë dielli i fshehur diku,
Mos vallë shpirti i agonisë?

Jo,
E ngrënë moj Hënë
Ty puthja e parë të bëri ashtu.

PASQYRA E LËNDËS

1. Rodiografia	5
2. Hetuesit e kuq	6
3. Jetës	8
4. La liberta'	10
5. Vendi im	12
6. I kam ikur moshës	14
7. Fotografitë	15
8. Të dashurës nga Italia	17
9. x x x	18
10. E dashur	19
11. Yjeve	20
12. Trishtimi	21
13. Berat	22
14. Një djaloshi shqiptar	23
15. Prangat	25
16. Zemra	26
17. Ka dhe kështu	28
18. Pushkatimi	29
19. Nënës sime	31
20. Buzë detit	33
21. S'dua mëshirë	34
22. Lutje Zotit	35

23. Masha	36
24. Pa frikë	37
25. Djemtë e mi	38
26. Madi	39
27. Mangalem	41
28. Vajza ime	43
29. Shikimi yt	45
30. Telefonata	46
31. Mikeshës sime Xhokonda Amadej	48
32. Poezinë që i mora bijës sime	49
33. Novela	50
34. Mamurras	51
35. Emigrant	53
36. Aventura	54
37. Mikut tim Masrur Imani	55
38. Vala e syrit	56
39. Kukullat	57
40. Të jesh njeri	58
41. Përqeshja	59
42. Hëna e ngrënë	60

Tirazhi 2000 kopje

Shtypur në shtypshkronjën e Beratit
Kopertina - shtypshkronja «11 shkurti» Tiranë

Botues: Arian Lleshi, Rruga «Hamdi Vrioni» 22,
tel. 2486 Berat.

VITORE LEKA (STEFA)

Lindi në Berat më 5 shkurt 1941. I ati,
Kostaq Stefa, – pushkatuar
nga diktatura enveriste më 1948.

E ëma, Eleni, i rriti të pesë fëmijët
në varfëri të plotë.

Vatërja është një nga ata që shqyen dyertë
e diktaturës më 2 korrik 1990.

Jeton familjarisht
në Trieste (Itali).

Ky është libri i saj i parë.